

Ifj. Németh János atya
Plébániai kormányzó

Született: Mátészalka, 1973. június 15.

Pappá szentelték: Nyíregyháza, 2001. június 15.

Életút: káplán: Polgár 2001-2003, Debrecen 2003-2006
Kisvárdai 2006-2009
Plébániai kormányzó: Mezőladány 2009-

1. Milyen szívvel búcsúzik most kisvárdától?

Nyugodt: mert egyrészt nagyon szerettem itt lenni, másrészt el kell fogadnom azt hogy a püspöknek engedelmességgel tartozom, és ha küld, akkor megyek. Szokták mondani: „Szívet cseréljen, ki hazát cserél!”, szívem nem kell cserélnem, úgy érzem, mert a szívemben továbbra is ott élnek azok a jó emberek, akiket a 3 év alatt megismerhettem. Nagyon őszintén mondom, hogy bármennyire is kutatgatok a múltban, nem találok olyan eseményt, ami a legkisebb keserűséget is okozná bennem. Egyszerűen fogalmazva, szép volt.

2. Van –e olyan kellemes emléke az itt töltött időszak alatt, melyről szívesen beszél, és amely eseményről mindig Kisvárdai fog eszébe jutni?

Van, hála legyen a gondviselő Istennek, arányát tekintve sok ilyen emlékem van. Az első az ifjúsági nap, ami meg volt szervezve újra és újra. Bennem marad a sok 100 gyerek hangoskodása, bohóckodása, de ugyanakkor a hittanos vizsgára való készüllete is.

Magammal viszem és a későbbiekben kamatoztatni is szeretném azt, amit itt tapasztaltam meg a Képviselőtestületi tagok és a plébániai közös munkálkodása kapcsán, az a sürgés-forgás, a tenniakarás, a jószándék az nagyon imponáló volt számomra.

Amire még nagyon szívesen fogok visszaemlékezni, az az élő betlehemnek az elkészítése, és az ott eltöltött nagyon mély beszélgetések a hívekkel.

Ami egészen egyedivé tette számomra a kisvárdai tartózkodást, az az, hogy a plébánián lakott a régi plébános Papp János atyának az édesanyja, Szidi néni, aki egyrészt megtanított arra, hogy milyen a jó kapcsolat az idősekkel, másrészt nagyon sokszor adott – még lelkipásztori téren is – bölcs tanácsokat. Szívemben és emlékemben ott élnek és remélem fognak is élni arcok, képek, pillanatok, amelyek mások számára semmit nem jelentenének, de nekem és formálódásomban rengeteget.

3. Az éremnek két oldala van! Néha jó, de néha rossz beszélni a minket ért csalódásokról. Egy barátunknak nevezett személyt azonban csak akkor ismerhetünk igazán, ha Ő megosztja velünk bánatait, fájdalmait. Van –e ilyen nem túl szép, de megosztható emléke?

Igen, de ez a szívem titka marad.

4. Milyen feladatokkal volt megbízva plébániánkon? Hogy érzi sikerült azokat a várt eredménnyel teljesíteni?

Részben sikerült csak. Egyrészt azért, mert a kisvárdai egyházközség nagyon sok olyan feladatot kívánt az embertől, amit eddig nem tapasztaltam. Nagyon pozitív véleményem van az itt élő emberekről, de mivel van egy kis összehasonlítási alapom más területen élő emberekkel, hamar rájöttem, hogy ugyan azt a dolgot másként élik, értelmezik az itt élők, mint, mondjuk előző szolgálati helyemen, debrecenben. Az nagyon tetszett, hogy kérték a személyes és amennyire csak lehet, közvetlen kapcsolatot, de úgy éreztem, hogy ezt nem mindig sikerült megvalósítanom. Fő feladatomban az ifjúsággal való foglalkozás volt, de ha mélyen a lelkembe tekintek, akkor érzem, hogy még többet kellett volna adnom nekik magamból, illetve abból, amit képviselek.

5. Jövőképe?

Rengeteg, de ha szabad röviden összefoglalni azt a sok mindent, akkor ennyi: halálom után minden rám bízott hívemmel együtt látni az Istent, de addig a pillanatig is, amíg ez bekövetkezik, ugyanezekkel a hívekkel ha kell, mosolyogva, ha kell sírva, de együtt szeretnék élni!

6. Kérem, búcsúzzon el a hívektől pár rövidke mondatban.

Én nem tudok búcsúzkodni! Az úgynevezett búcsúmisében sem búcsúzkodtam, képtelen vagyok rá, mert én ezeket az embereket szeretném újra látni, ha az utcán elmegyünk egymás mellett, akkor köszönteni, ha beteg, és tudomást szerzek róla, akkor meglátogatni, ha öröm éri és elmondja nekem, akkor vele együtt örülni. Búcsú helyett, inkább ennyit mondok: Köszönöm Kisvárdai hívő népe!